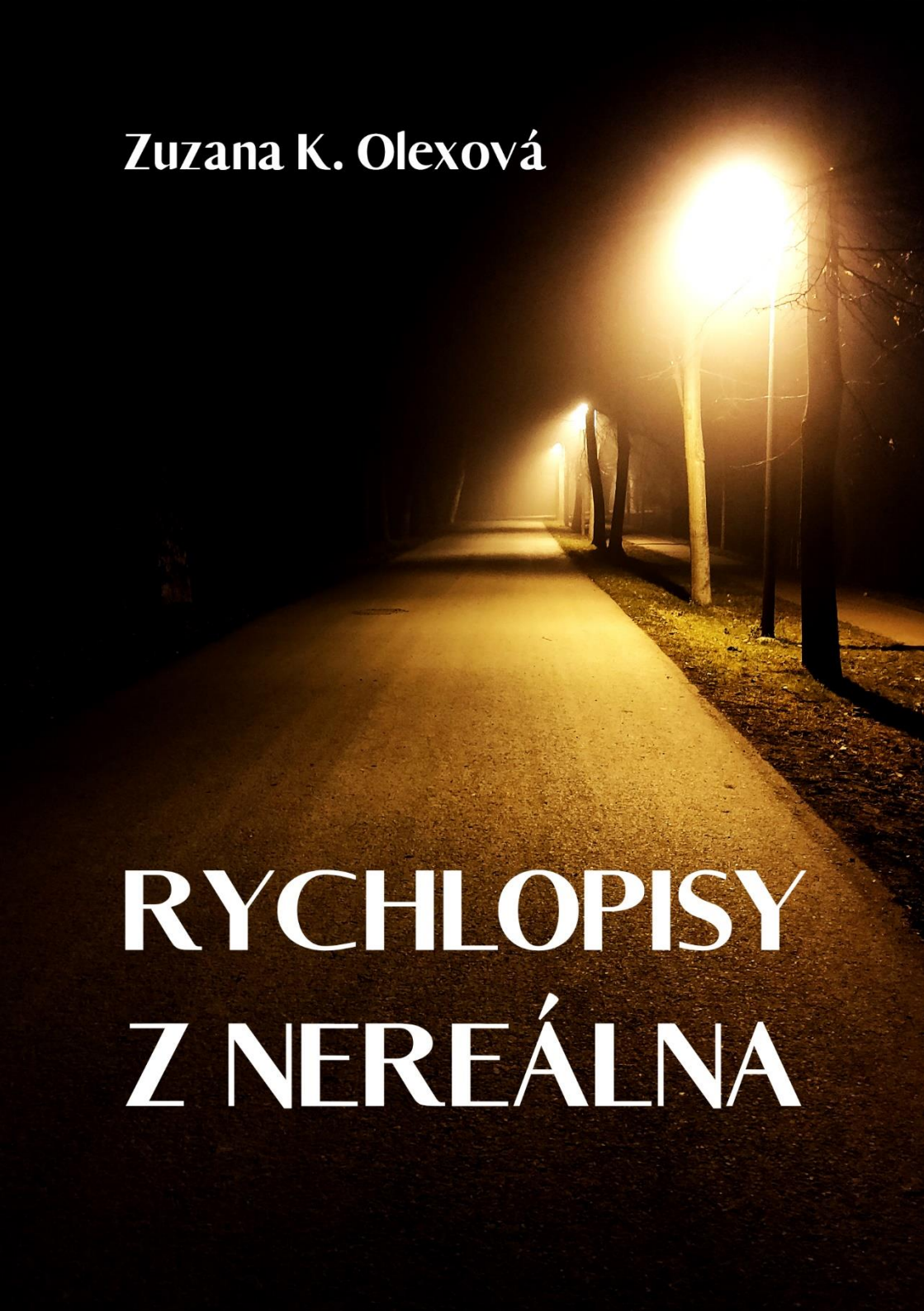

Zuzana K. Olexová

RYCHLOPISY Z NEREÁLNA

RYCHLOPISY Z NEREÁLNA

Zuzana K. Olexová

PSANÉ KRVÍ A HAVRANÍM PEREM

Paní Pířsová mě přivítala s otevřenou náručí. Významně mě políbila na tvář zahalenou koženou maskou a pak rukou naznačila, abych ji následoval. Dnes večer mám v tmavomodrém salonu pobavit její hosty novým příběhem.

Prošli jsme mnoha honosně vybavenými místnostmi, než jsme se dostali tam, kde se vyprávějí ty nejtemnější příběhy. Posadil jsem se na čestné místo, které bylo určeno nejvýznamnějším autorům. Naproti mně seděli moji posluchači a zároveň obdivovatelé, kteří netrpělivě vyčkávali na můj příchod. Mlčky sledovali každý můj pohyb a já se začátkem vyprávění trochu otálel, protože si toto ticho před bouří vždy náležitě užívám.

Nebudu tvrdit, že jsem netoužil po slávě. Bylo to naopak a já toho nikdy nelitoval, protože právě tato touha mě hnala vpřed. Jako nadějný mladý autor jsem pracoval dnem i nocí, abych vytvořil nové příběhy a zároveň zdokonaloval ty staré. Díky tomu, že se můj dobrý kamarád za mě přimluvil u své známé, dostal jsem se na jisté prestižní místo, kde jsem mohl své příběhy prezentovat, kde si mě všimli důležité lidi. Podařilo se mi získat smlouvu s vydavatelstvím, a tak mi vyšlo první vydání sbírky povídek.

Nebyla to však jediná radost, která mě v té době potkala. Na ulici jsem spatřil dívku, která v náručí držela kytici tulipánů. Její štíhlá postava a jemná tvář působily tak křehce, jako by byla přízrakem,

který se může každou chvílí rozplynout v éteru, ztratit se z tohoto světa. Alicin otec vlastnil malé květinářství a já zdaleka nebyl jediný, kdo se u něj o její ruku ucházel. Velmi mě překvapilo, že si ze všech ctitelů vybrala právě mě. Nakonec se mi podařilo přesvědčit i jejího otce, aby se svatbou souhlasil.

Po svatbě nám zámožná známá pronajala dům na náměstí. Můj vesmír se na chvíli zastavil a já se ocitl v jeho středu, kterým se pro mě stala moje žena. Zažívali jsme období plné slasti a radovánek. Temno, které jsem měl v mysli, mě opustilo a já vnímal jen světlo, které zářilo jako Aliciny vlasy.

Za nějaký čas jsem se musel vrátit k práci. Vysedával jsem celé hodiny v podkrovním pokoji a snažil se najít temno v mysli, které bývalo základem mé tvorby. S nohama na stole jsem znuděně pozoroval špičky střech protilehlých budov. Myšlenky na to, že mě moje inspirace a múzy nadobro opustily, mě děsily stále víc. Stáhl jsem se do sebe a zanechal společenského života. Vím, že to mou ženu trápilo, ale nemohl jsem jinak.

Když jsem už ani nedoufal, moje tvořivost se mi vrátila a já začal neúnavně pracovat na další knize. Náš dům se pomalu začal měnit na ponuré místo bez dotyků a smíchu. Zdálo se, jako by byl plný přízraků z mých povídek. Všichni ti vrahové a jejich oběti spolu s námi vstávali a jedli, mlčeli a pozorovali nás, jak se jeden druhému vzájemně vzdalujeme. Všudypřítomný pach zla se vznášel nad našimi hlavami, dokud nás splín nadobro nerozdělil. Měl jsem pocit, že mi to temno, kterým se neustále zabývám, pomalu hyzdí tvář.

Práce mě tak pohltila, že jsem usínal ve své pracovně vždy až za rozbřesku. Alici jsem už skoro nepotkával. Když se tak stalo, měl jsem

pocit, že ji děším. Viděl jsem, jak se zoufale snaží najít v mé tváři muže, do kterého se kdysi zamilovala. Ani jsem si nevšiml, že chřadne a pomalu se ztrácí z tohoto světa. Z mé kdysi krásné manželky se nakonec stala neduživá nemocná žena.

Jednoho dne se z ulice ozval výkřik. Vyběhl jsem z domu. Na chodníku jsem našel bezvládné tělo své ženy, která se rozhodla ukončit život skokem z okna mé pracovny. Ani její smrt mě neprobudila, i když jsem si uvědomoval, že za ni nesu odpovědnost. Svou ženu jsem ztratil už dávno.

Cítil jsem potřebu přebít duševní bolest tou fyzickou, a tak jsem začal svá díla psát vlastní krví. Temno, které mě ovládlo, mi zohyzdilo tvář, musel jsem začít nosit masku. Každou noc jsem se proměnil v havrana. Vyletěl jsem do města, abych byl blíž všem těm, kteří brali život, nebo jej ztráceli. Žádný násilník se neschoval před mým ostrým zrakem a krvavým perem, které detailně zaznamenalo každý zločin.

Muž v masce se odmlčel. V místnosti panovalo hrobové ticho, které přerušil pouze zvuk blesku. Nehostinné počasí se začalo dobývat dovnitř. Silný vítr zprudka otevřel okna. V místnosti nastal chaos, většina posluchačů chvatně opustila svá místa a spěchala ke dveřím. Ostatní hosté se nahrnuli k oknu a pokoušeli se ho zavřít. Muž s maskou se na svém místě ani nepohnul. Upíral pohled do rohu místnosti, kde stála jeho žena. Byla moc krásná, jako když ji viděl poprvé. Bývalo to vždy její místo, když si ho přišla poslechnout. Usmála se na něj a začala tleskat.

PANENKA Z ČÍNSKÉ TRŽNICE

Žila s dcerkou sama v centru hlavního města. Ráda se s ní po práci potulovala po městě a hledala zajímavá místa. Jednoho dne zabloudily do čínské tržnice. Zastavily se u jednoho ze stánků, kde jejich pozornost upoutaly hrací skřínky s tanečnicemi. Panenky se po spuštění mechanismu točily do kruhu na jakousi zvláštní melodii. Viditelně to byly nekvalitní výrobky – pouhým okem se dalo zpozorovat, že jsou na skřínkách nedotáhnuté malby ornamentů. Panenky měly nesouměrně namalované kontury rtů a linky očí a na šatech se dalo najít mnoho chybiček, kterých se výrobce dopustil.

Anna si ihned hracích skříněk všimla a projevila o jednu z nich zájem. Laura by sama od sebe nikdy tak nekvalitní výrobek nekoupila, a tak se snažila dceru přesvědčit, že se ještě porozhlédnou po jiných hračkách, než něco koupí. Avšak Anna si ještě nikdy takto tvrdošijně nestála za svým, chvílemi si hrací skříňku vynucovala až hystericky. Laura nakonec dceři ustoupila a skříňku koupila.

Dorazily domů pozdě, už je čekala jen večeře, po ní rychlá koupel a postel. Lauru dlouhá procházka znavila, spala dobře, tvrdým spánkem. Ráno si všimla, že je její dcera unavená, motá se a pod očima má kruhy, jako by celou noc nespala. Změřila jí teplotu, ptala se, zda se necítí špatně, ale navenek to vypadalo, jako by se nic nedělo.

Další večer si nastavila hodinky, chtěla o půlnoci vstát, aby zkontrolovala, jestli dceři v noci nestoupla teplota. Když ji zvuk budíku v noci vzbudil, zaslechla melodii, kterou vydávala hrací